

[Arne Jensen]

løshedsdagpengene er en erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Arbejdsministeren har tidligere i et svar af 10. december 1982 til mig på spørgsmål S 327 svaret, at de virkninger, vi nu ser de forståelige reaktioner på, var tilsigtede.

Besvarelse (6/1 83):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Af begrundelsen fremgår det, at spørgeren refererer til den nye regel om supplerende dagpenge, som folketinget vedtog som led i den seneste ændring af arbejdsløshedsloven.

Reglen går ud på, at ledige, der arbejder på mindre end fuld sædvanlig arbejdstid og modtager supplerende dagpenge, skal have udbetalt arbejdsløshedsdagpenge efter den særlige sats, der gælder for nyuddannede.

Jeg kan oplyse, at det ikke er regeringens hensigt at undergrave princippet om, at arbejdsløshedsdagpenge er en erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Der er alene tale om, at man indfører en særlig maksimumssats for udbetaling af supplerende dagpenge.

I den forbindelse vil jeg gerne minde om, at der jo også gælder en maksimumssats for udbetaling af dagpenge til fuldtidsledige. En ledig kan efter arbejdsløshedsloven ikke få udbetalt mere end 90 pct. af sin hidtidige arbejdsfortjeneste og højst 90 pct. af et særligt beregningsgrundlag.

Der gælder således ikke noget generelt princip om, at den ledige skal have sit tab fuldt ud dækket, men alene, at der skal ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Spm. nr. S 426

Til *energiministeren* (30/12 82) af:

Riishøj (SF):

»Hvordan vurderer ministere de teknisk-økonomiske forudsætninger bag Bülow-udvalgets, henholdsvis Elkrafts og energiministeriets valg af kraftvarmeværksstørrelse i hovedstadsområdet, og hvordan vil ministeren i den forbindelse gennem lovgivningen sikre samfundet og forbrugerne den billigste og mest fleksible værksudbygning?«

Begrundelse

Af Bülow-udvalgets rapport fra maj 1982 fremgår, at en udbygning med 3 værker à 235 MW koster henvend 400 mill. kroner mere end en udbygning med to værker à 350 MW, angiveligt på grund af stordriftsfordele på el-siden. Det fremgår endvidere, at grundlaget for investeringsberegningerne stammer fra Elkraft, som også var repræsenteret i udvalget.

På denne baggrund anbefalede udvalget at bygge i første omgang 2 værker på 350 MW. Den 14. december 1982 besluttede Elkraft, åbenbart med energiministeriets samtykke, at bygge to værker à 235 MW. Samtidig oplyste Elkraft, at dette var økonomisk ligeværdigt med udbygning med større værker. Forudsætningerne for beregningerne blev ikke oplyst, men de må formodes at svare til Bülow-udvalgets.

Forhåbentlig er det energiministeriet, der har bedt Elkraft om at nyvurdere investeringernes rentabilitet. Men det virker ikke betryggende, at Elkraft kan give så forskellige oplysninger inden for bare et år. Det er spørgerens opfattelse, at der må være store samfundsøkonomiske fordele forbundet med udbygning med mindre værker, bl.a. på grund af disse værkers større fleksibilitet, kortere byggetid, tidsmæssig udjævning af investeringerne og yderligere mulighed for bygning af værker, hvor kraftvarme bedst kan nyttiggøres, eksempelvis i Roskilde eller uden for det planlagte kraftvarmeområde.

Besvarelse (6/1 83):

Energiministeren (Enggaard):

Af beretningen fra maj 1982 fra energiministeriets arbejdsgruppe vedrørende kraftvarmeforsyning i hovedstadsområdet fremgår, at en udbygning med tre blokke på 235 MW blev vurderet til at have en lidt dårligere økonomi end en udbygning med to blokke på 350 MW. Beregningerne var baseret på oplysninger fra Elkraft, som var repræsenteret i arbejdsgruppen.

På denne baggrund konkluderede arbejdsgruppen, at der i første omgang burde tilvejebringes et kraftvarmeværk på mindst 350 MW til idriftsættelse i 1988/89.

En nyvurdering i Elkraft af omkostningerne ved udbygningen med de mindre enheder viser, at dette ikke medfører meromkostnin-